JOC EFICACE, RĂSPUNDERE, SPORTIVITATE,

și poarta Mexicului se va deschide pentru noi

Splendida suită de rezultate obținute în acest an de echipa României, ca și perspectiva (atît de greu de bănuit cu un an și jumătate în urmă, dar atît de tangibilă acum) pe care ea a adus-o fotbalului nostru, o prestigioasă calificare în turneul final al C.M., fac ca acest mănunchi de băieți tineri, plini de merite și calități pe care n-am obosit să le relevăm ori de cîte ori am avut prilejul, să întrunească azi — mai mult ca oricînd, poate — simpatia și încrederea a milioane de oameni, iubitori mai de multă vreme ai fotbalului sau cîștigați de recentele sale afirmări.

Dovezile de dragoste față de noua echipă națională, date în repetate rînduri de iubitorii fotbalului, marea încredere în componenții lotului, arătate nu numai de masele largi de suporteri ai echipei naționale, dar și de conducătorii acestui sport, de tehnicieni, de presă, ne obligă însă ca **în aceste zile din imediata apropiere a meciului cu Grecia să pronunțăm și un cuvînt pe care — acum, mai puțin ca oricînd — nu-l putem ocoli: RĂSPUNDERE.**

Și-l pronunțăm aici nu din teama că nu s-ar găsi cineva din preajma lotului care să-l rostească la timp în fața jucătorilor. Și nici măcar din teama că nu și l-ar aminti înșiși tricolorii, că vorbe mîngîietoare sau dacă vreți, însuflețitoare ca **simpatie, dragoste, încredere,** ar putea, în sfera intimă a acestor bărbați tineri, să estompeze cuvîntul pe care dorim să-l reimprospătăm în mințile lor.

Pronunțăm azi, în legătură cu ei, **apăsat,** cuvîntul **RĂSPUNDERE** pentru că **ne-o cer toți cei ce-i iubesc pe ei și iubesc fotbalul românesc,** pentru că acolo unde se spune DRAGOSTE și ÎNCREDERE se înțelege și acest cuvînt.

Răspundere. Echipa României are în meciul de duminică, în accepțiunea cea mai pură a cuvintelor, **O MARE RĂSPUNDERE, care decurge din înseși performanțele obținute de ea.** Evoluția jucătorilor români în aceste preliminarii ale C.M., ca și în jocurile amicale susținute, ne obligă să le reamintim responsabilitatea care le apasă duminică umerii, o responsabilitate înaltă, la care — într-un mod direct — s-au obligat ei înșiși.

Se știe care sînt cei unsprezece jucători care vor intra pe teren. Și se știe mai de mult, nu de ieri, de azi. Noi n-am cerut să se opereze modificări în echipă, nici alții n-au făcut-o și nu știm cine ar fi putut-o cere, din moment ce pentru cei dinainte aleși să joace acest ultim meci, AL CONSACRĂRII, pledau și rezultatele, și modul onorabil cum le-au obținut.

Vorbim despre meciul de peste cîteva zile ca despre meciul consacrării. Este într-adevăr așa; **de acest rezultat depinde intrarea echipei noastre naționale în circuitul marilor valori la nivel de reprezentative. Căci, ce altceva ar însemna pierderea și de astă-dată a calificării, decît rămînerea națională noastre la standardul, atît de deplîns în ultimele decenii, al unei eterne și neconsolate aspirante la niște satisfacții mereu aminate?**

Iată de ce tricolorii noștri au duminică o mare răspundere, iată de ce (o dată cu asigurarea că sîntem cu toții, din toată inima, alături de ei) **le-o reamintim azi și o facem de față cu toți cititorii revistei noastre.**

Vorbim despre toate aceste lucruri, **dar nu dorim să înconjurăm meciul cu Grecia într-o atmosferă de tensiune, în fond nereală.** Dimpotrivă chiar, credința noastră este că **asaltul spre consacrare al naționalei române beneficiază de condiții care-i pot favoriza succesul.** Să le reamintim? Le știe oricine: avem AVANTAJUL TERENULUI, deci al unui public care poate dinamiza pe idolii săi; avem O SUPERIORITATE VALORICĂ, afirmată de ansamblul performanțelor internaționale ca și de rezultatele directe de ani și ani; avem UN PUNCT MAI MULT decît Grecia în clasamentul grupei și deci ne ajunge și un meci egal. Toate acestea sînt „atout"-uri de necontestat, cu atît mai ușor de valorificat cu cît ele sînt **în mîna unei echipe tinere, omogenizată psihic și tehnic în atîtea bătălii dure,** trecute cu succes.

Echipa Greciei, așa cum o cunoaștem din aceste preliminarii contează pe un atac bun (a marcat cel mai mare număr de goluri în grupă, 12 în 5 jocuri) dar apărarea sa e mai slabă. Noi avem, judecînd tot după cifrele clasamentului, cea mai bună apărare dintre cele 4 competitoare (am primit doar 5 goluri în 5 partide) deci **putem anihila arma principală a „11"-lui lui Petropoulos.** Rămîne deci ca rezultatul să-l decidă **ciocnirea dintre atacul nostru și apărarea oaspeților, confruntare în care credem că sîntem avantajați,** că Dumitrache, Dobrin și ceilalți vor face ca balanța să încline de partea noastră.

Dar meciul se decide nu în calculul hîrtiei, ci în teren; și **ar fi profund greșit ca cineva să creadă că echipa Greciei e dinainte învinsă.** Toate șansele noastre trebuie valorificate duminică între 14 și 15,45, PE CÎMPUL DE JOC de pe stadionul „23 August", în întrecere directă cu adversarul, căruia trebuie să-i marcăm mai multe goluri decît primim.

Să nu uităm, însă, că o echipă de fotbal este alcătuită din oameni, ea nu este un mecanism de o regularitate controlată electronic. Și s-ar putea (dorim să nu fie așa!) ca în echipa noastră să intervină și dereglări.

Dacă se va întîmpla așa, vom aștepta **intervenția imediată și fermă a antrenorului.** Antrenorul principal al echipei, **Angelo Niculescu** (devenit, în fapt, prin forța împrejurărilor și prin acceptarea unanimă a acțiunilor sale și a liniei adoptată de el, un „selecționer unic") va trebui în acest caz să-și onoreze încă o dată mandatul. La meciul cu Portugalia, cînd echipa a trenat în final, au fost voci care i-au imputat că n-a făcut schimbări în echipă. Angelo Niculescu a înfruntat riscurile și lucrurile s-au terminat atunci cu bine. **În numele aceleiași răspunderi pe care am amintit-o în primele rînduri ale acestui articol, ne adresăm acum antrenorului principal, făcînd apel la discernămîntul lui,** de atîtea ori apreciat, **la receptivitatea și orientarea lui** (calități cărora li se datorează în mare parte succesele „naționalei") **și cerîndu-i să facă apel la toată capacitatea și experiența lui pentru a duce la bun sfîrșit o acțiune care pînă acum l-a onorat.**

Vorbind mai sus despre condițiile favorizante ale tentativei noastre de calificare pentru „Mexico 70", puneam pe un prim plan avantajul terenului. La 12 octombrie publicul nostru a trecut cu bine un greu examen. Și jucătorii i-au adresat mulțumirile și recunoștința lor. La 16 noiembrie, celor ce vor umple tribunele de la „23 August" li se cere să se autodepășească. Printre spectatorii acestei pasionante finale de grupă se vor găsi nu numai cei 40—50.000 de oameni care constituie nucleul aproape permanent al îndrăgostiților de fotbal din Capitală, cei ce — cu regularitate — iau loc pe stadion la marile meciuri, ci și mulți pe care i-a atras interesul neobișnuit creat în jurul acestei partide. Acestora ne adresăm, în primul rînd, cerîndu-le **să se încadreze în atmosfera de încurajări însuflețitoare adresate echipei, s-o susțină neobosit de-a lungul celor 90 de minute, s-o susțină și cînd atacă și — mai ales! — cînd se apără.** Dar, făcînd acest apel, nu uităm să-l facem și pe al doilea, care decurge din faptul că **fiind gazde, fiind organizatori ai meciului, avem datoria de onoare de a asigura unui joc atît de important,** urmărit cu interes de opinia fotbalistică internațională, cele mai bune condiții de atmosferă generală, de sportivitate, la înălțimea prestigiului și aprecierilor pe care țara noastră, ca organizatoare de mari competiții internaționale, și publicul românesc, și le-au cîștigat de-a lungul anilor. **Este un aspect la care trebuie să se gîndească, în același timp, și jucătorii noștri,** de la care, ca bune gazde sportive, se așteaptă ca alături de energia în lupta pentru victorie, să etaleze și **stăpînire de sine, demnitate, reținere în a răspunde** dacă vor fi provocați, elemente de sportivitate care, în definitiv, nu pot decît să servească ideii cu care vor intra în teren: totul pentru victorie.

Să cîștigăm meciul cu Grecia, în mod net și sportiv! Să fim prezenți în rîndul celor mai bune 16 echipe din lume! Iată dorința noastră cea mai fierbinte, iată pentru ce ne alăturăm din toată inima urărilor de succes care pornesc în aceste zile din toate colțurile țării pe adresa echipei naționale.

Radu URZICEANU

Carnet

DE-AȚI ȘTI CE FRUMOS ESTE MEXICUL!

de DAN OLTEANU

De fapt, fotbaliștii noștri ar fi trebuit să știe cît de frumos este Mexicul, cu tulburătoarele lui civilizații, cu panoramice peisaje, cu oameni vibrînd de pasiune, cu așezări pe înălțimi de-a dreptul amețitoare, dintre care Mexico City este strălucitor ca o imensă cutie de bijuterii sub cupola arzîndă a cerului aztec. Pașii lui Dobrin, Dan Coe sau Dumitrache ar fi putut cunoaște încă de acum un an Guadalajara, Puebla, Leon sau chiar Mexito, unde s-au jucat partidele din grupele turneului olimpic de fotbal, dacă echipa olimpică a României, în fapt echipa reprezentativă, ar fi reușit, cu doi ani în urmă, să se califice pentru turneul final olimpic din Mexic. Dar atunci — vă mai amintiți? — meciul retur cu echipa R. D. Germane a fost o decepție, cu toate că handicapul de un gol de la Berlin ar fi putut să fie recuperat la București. Aproape sigură de victorie, echipa națională de atunci, cu Dan și Sătmăreanu, și acum titulari ai echipei naționale, a fost învinsă la București pe teren propriu, cu 0—1! Și a pierdut perspectiva de calificare. Naționala noastră nu a avut atunci jucătorii de acum. Nici pe Dumitrache, nici pe Dobrin, pe Dinu sau pe Radu Nunweiller. În toamna lui 1967, plumbul „Zürich-ului" atîrna greu, insuportabil, ca și întreaga atmosferă deprimantă care nu avea de ce să vadă în turneul de fotbal al Jocurilor Olimpice o izbăvire a fotbalului nostru. În acele condiții, spiritul de răspundere a fost diluat și internaționalii noștri nu au răspuns dorinței de calificare a iubitorilor fotbalului. Așa s-a pierdut posibilitatea de a participa la Mexico'68...

După doi ani, Mexicul romantic zîmbește din nou fotbaliștilor noștri. Echipa națională bate la porțile consacrării. Ea se află la un pas de a cunoaște gloria participării la turneul final al unui campionat mondial, poate cel mai dinamic și spectaculos campionat mondial din istoria fotbalului.

Din 1967 și pînă acum fotbalul românesc a parcurs un drum spinos, de la uluitorul eșec cu 1—7 în fața Elveției, pînă la senzaționala revanșă cu Elveția, 1—0 la Lausanne, care a relansat echipa României pe magistrala Mexicului. Ochii lumii fotbalului sînt îndreptați spre noi. Senzația grupei I, cu echipa Portugaliei eliminată, dar cu o finală România — Grecia la 16 noiembrie, la București, a făcut înconjurul globului. Miza întîlnirii este colosală. Sute de mii de oameni din cele mai îndepărtate și felurite țări se întreabă și exprimă păreri cu privire la această întîlnire, considerată dramatică prin verdictul pe care îl va pronunța peste cîteva zile. Opiniile sînt împărțite. Marii specialiști ai lumii dau declarații. Mulți dintre ei întrevăd calificarea României. Cine o dorește, oare, mai mult decît noi și, în primul rînd, înșiși fotbaliștii noștri?

Nu știu dacă cineva a mai amintit fotbaliștilor români de ziua de 6 decembrie 1967 cînd farmecul Mexicului s-a topit în numai 90 de minute. Îmi reamintesc că și atunci acordam cu toții încredere echipei, că optimismul ne cuprinsese ca un val de căldură și cum pînă la urmă tentativa nu a reușit.

Ce avem în plus acum? Experiența ultimilor doi ani, în care atît jucătorii vechi și noi, același antrenor de atunci și de acum, Angelo Niculescu, precum și întregul anturaj al fotbalului, de la federație pînă la suporteri, au învățat să fie mai sîrguincioși, mai responsabili, mai precauți, mai rezistenți la laude și mai receptivi la critică, în așa fel încît, în această săptămînă, marea încercare din partida de duminică să fie abordată cu maturitatea dorită de jucători, antrenori, oficiali și numeroșii spectatori din tribunele stadionului „23 August".

Iată de ce credem că de această dată, pe deasupra farmecului Mexicului, echipa națională de fotbal a României se va afla în turneul final al campionatului mondial '70 printre acele prezențe prestigioase care aureolează orice reprezentativă din lume. Pentru fotbalul nostru, pe care-l dorim atît de mult în Mexic, celebrele cuvinte ale baronului Pierre de Coubertin, rostite pentru Olimpiadă, rămîn valabile și pentru campionatul mondial de fotbal: „Important e să participi, nu să cîștigi!"

Credeți-mă, dragi fotbaliști, Mexicul Jocurilor Olimpice a fost minunat, dar la anul, cu voi, va fi și mai minunat, pentru toți cei care vă iubesc și vă vor privi la televizoare, de la 15.000 km. distanță!

NOI ȘI PRELIMINARIILE C.M., DE-A LUNGUL ANILOR

Campionatul mondial — **„Cupa Jules Rimet"**, cum a fost denumită din 1930 (în amintirea fostului președinte F.I.F.A., inițiatorul acestei grandioase competiții) — se află în al 40-lea an de existență, dar bătălia pentru calificare are „numai" 37 de ani, pentru că s-a născut în momentul în care numărul țărilor înscrise a depășit pe cel al echipelor (16) admise la turneul final. Acest lucru s-a întîmplat în ediția a II-a. De atunci, din 1933 — anul primelor preliminarii —, bătălia pentru calificare a început să fie tot mai dură, mai dificilă, dar și calificarea mai prestigioasă.

TEMERITATE RASPLATITA

1930, Montevideo. Prima ediție C.M. Privită cu multe rezerve (de altfel cîteva țări înscrise s-au retras ulterior), ea n-a întrunit decît 13 participante, astfel că n-au fost necesare preliminarii. În schimb, din partea noastră a fost nevoie de un mare act de curaj pentru ca să ne numărăm printre cele patru țări europene (Franța, Iugoslavia, Belgia și România), care s-au încumetat să se arunce într-o aventură în necunoscut. Dar, un mănunchi de entuziaști, în frunte cu O. Luchide, N. Lucescu, C. Rădulescu etc., au făcut acest pas, înfruntînd dificultăți enorme, mai ales financiare și pentru obținerea concediilor jucătorilor (Vogi era să și rămînă acasă...). Au avut însă satisfacția să facă cunoscut un fotbal tînăr, cu numai 24 de jocuri internaționale la activ, și o federație la fel de tînără (înființată în 1929). Jocurile cu Peru (3—1) și Uruguay (0—4) au adus bucuria unor aprecieri frumoase, dar și tristețea unui bilanț nefericit: un picior fracturat (Steiner II) și cîțiva răniți (Stanciu, Wetzer I, Deșu).

SUCCES DEPLIN

Anul 1933 n-a fost marcat numai de faimosul 13—0 (scor total) de la Balcaniada de la București, ci și de o excelentă prezență în calificările C.M., într-o companie selectă de valori pe plan european. Elveția lui **Minelli, Abbegien, Sechehaye, Hochstrasser** et Co. abia a egalat (2—2) la Berna (după ce am condus cu 2—0, **Sepi II** și **Dobay**) în min. 84 din 11 m.! Iar Iugoslavia (cu **Marianovici, Glaser, Arsenievici, Lechner, Vujadonovici**) a cedat la București golului marcat de Dobay în min. 74 (2—1), lăsîndu-ne cale liberă spre turneul final din Italia, nouă și Elveției (în grupă fiecare țară a disputat un meci acasă și altul în deplasare, fără tur-retur, iar primele două clasate s-au calificat; Elveția a făcut 2—2 la Belgrad). Am avut însă emoții pînă la plecare pentru că elvețienii au contestat dreptul de joc al lui Baratki și la început am fost descalificați. Ulterior însă, totul s-a lămurit și echipa a fost repusă în drepturi. La Triest, în Italia, în optimile de finală, ne-a stopat însă Cehoslovacia (2—1, după ce am condus cu 1—0), care avea să treacă de Elveția în sferturi și să ajungă în finală. Sorții nu ne-au favorizat.

SURPRIZA AMARĂ!

1938. Anul ediției a III-a, în Franța, unde am ajuns fără prea mare osteneală. Echipa Egiptului, adversarul din preliminarii, nu s-a mai prezentat. O calificare mai ușoară nici că se putea. Dar, cum se întîmplă uneori în asemenea împrejurări, nici nu ne-a fost de bun augur. În optimile C.M. am întîlnit, la Toulouse, Cuba, un adversar modest, fără nici o carte de vizită, dar care a izbutit să ne țină în șah „vedetele de 14 karate" (**Pavlovici, Bürger, Dobay, Bindea, Covaci** etc.), iar la rejucare și-a... permis chiar să ne elimine!

DOUA ABSENȚE

Aici s-a încheiat epoca prezențelor la turneele finale; de atunci jinduim după o nouă calificare, de care acum sîntem foarte aproape. În ediția 1950 nu ne-am înscris, iar în cea din 1962 ne-am retras după înscriere. Urma să întîlnim Italia...

„PRAGURI" DE NETRECUT...

...s-au numit: **Cehoslovacia** în 1954, **Iugoslavia** în 1958 și **Portugalia** în 1966. De fiecare dată ne-am izbit de ele. Nervozitatea ne-a „sancționat" cu un 0—2 la Praga, într-un meci în care n-am fost inferiori tehnic, apoi — după două succese clare asupra Bulgariei (3—1 și 2—1) — am pierdut și la București (0—1), în fața Cehoslovaciei, după un joc în care am dominat copios.

Trei ani mai tîrziu, n-am știut să profităm de punctul pierdut de Iugoslavia la Atena (de unde noi ne-am întors cu două) și n-am reușit, mai tîrziu, după 1—1 la București, să reeditățm la Belgrad „nulul" necesar calificării, cu Iugoslavia lui **Mitici, Beara, Zebec** et Co. Și ne-am mulțumit cu locul 2 în grupă. Iar în 1965 în cale ni s-au ivit **Portugalia** și, din nou, **Cehoslovacia.** Eșecurile cu 1—2 cu prima și 1—3 cu a doua în deplasare, unde echipa nu se prea simțea în largul său, ne-au împins pe locul 3 în grupă, rămînîndu-ne doar satisfacția unor victorii acasă (cu 2—0 și, respectiv, 1—0) asupra aceluiași adversari. Prea puțin însă față de năzuințele noastre.

★

Acum însă, ne găsim la un pas de calificare, în situație privilegiată: meciul decisiv are loc la București și avem un punct avans asupra Greciei. După 385 de zile, de la data primului „preliminar" (cel decepționant de la Lisabona), iată-ne în fața porții care deschide drumul Mexicului.

Petre GAȚU